

[Niels Westerby.]

klart, at dette ikke må ske på bekostning af Israels berettigede livsinteresser. Det må være sådan, at dette lille land, som i mange henseender ligner de nordiske lande i opbygning og tankegang, får anerkendt sin eksistens og sine grænser, får en varig fredsaftale med de omkringliggende lande og samtidig får sikret muligheder for besejling af sine havne, både igennem Akababugten og igennem Suezkanalen. En dansk udfoldelse i den mellemøstlige krise må efter min opfattelse under ingen omstændigheder ske på bekostning af Israels berettigede livsinteresser.

Det er klart, at sikkerhedspolitikken i en debat som denne må være i centrum, og Danmarks sikkerhed er jo ikke noget, man sådan uden videre kan begynde at eksperimentere og lege med. Vor sikkerhed er udgangspunktet for, at vi er i stand til frit at indrette os, som vi ønsker det, og det danner også udgangspunktet for vore udenrigspolitiske bestræbelser, hvad enten det er i Vietnamkonflikten, i Mellemøsten, i Grækenland eller andre steder. Kun igennem Danmarks egen sikkerhed opnår vi den fornødne handlefrihed til at varetage vore interesser og hævde vore idealer i forbindelse med de udenrigspolitiske konflikter i verden. Derfor må dette være et meget centralt punkt, og jeg tror, vi må sige, at så længe vi ikke har opnået en anden og bedre løsning end det sikkerhedspolitiske arrangement, der i Europa ligger i NATO- og Warszawa-pagten, må vi foreløbig opretholde vort medlemskab af NATO. Naturligvis er NATO ikke nogen hellig ko, og naturligvis bør man fra Danmarks side også i denne forbindelse altid se sig om efter bedre udveje. Men jeg kan ikke selv med min allerbedste vilje se, at der er andre praktiske muligheder for os i Danmark for at sikre vor sikkerhed end foreløbig at opretholde vort medlemskab af NATO.

Dette mener jeg af mange forskellige grunde. Jeg vil her blot minde om det traditionelle danske problem, der hedder forholdet til Tyskland. Det har altid været præget af, at det lille Danmark alene skulle ordne sine problemer i forhold til et stort og stærkt Tyskland. Dette, at vi nu har NATO, betyder, at større dansk-tyske anliggender, konflikter eller meningsforskelligheder bliver

afgjort inden for en meget større ramme, hvor England, USA, Norge, Holland, Belgien, Frankrig og mange andre lande deltager i ordningen af dansk-tyske spørgsmål. Det giver Danmark en chance for at sikre, at eventuelle problemer imellem Danmark og Tyskland bliver ordnet på en sådan måde, at også vore synspunkter kan blive taget i betragtning.

På samme måde må man i og for sig se Danmarks sikkerhedsproblem i forholdet til øst eller Sovjetunionen. Dette forhold ville også, hvis Danmark stod alene, være præget af, at det lille land skulle klare sine problemer alene over for en stor og mægtig supermagt. Jeg har naturligvis som mange andre glædet mig over, at det er gået i den gode retning siden midten af 1950'erne, at der er blevet mere afspænding, mere sikkerhed for fred end tidligere, og jeg tror også, at Sovjetunionens fredelige hensigter er blevet mere udtalt fredelige igennem de sidste 10-12 år. Men ét er hensigter, noget andet er muligheder for pres eller direkte aggression, og her kommer man jo ikke uden om, at den store sovjetiske supermagt rent objektivt igennem sine store sikkerhedsstyrker vil være i stand til, hvis hensigterne skifter — og de kan skifte fra den ene dag til den anden eller fra den ene uge til den anden — at udøve pres eller måske gå endnu videre over for et lille land som Danmark. Jeg kan ikke se, at Danmarks sikkerhedspolitiske interesser kan blive varetaget på en tilfredsstillende måde i forhold til Sovjetunionen og øst, medmindre det sker inden for det sikkerhedssystem, der er bygget op igennem Warszawa-pagten og NATO. Danmarks sikkerhedsproblem i forholdet til øst må løses inden for disse meget større rammer, hvor både de to supermagter i verden, men også en lang række andre både vestlige og østeuropæiske stater er deltagere.

Jeg ville derfor anse det for en meget farlig udvikling, om Danmark ved at melde sig ud af NATO gav et bidrag eller et skub til at opløse såvel NATO som Warszawa-pagten. Jeg er alvorligt bange for, at der ville opstå kaotiske tilstande i Europa. Vi må jo erkende, at under de to pagter har vi haft fred i de sidste 18 år i Europa. Tidligere var Europa meget uroligt; nu er den uro, der var i Europa, flyttet andre steder hen. Derfor må man prøve at danne sig et indtryk af,